

K prameni Radbuzy

O druhém červencovém svátku jsme se s pejskem Dracem dohodli, že se podíváme na velmi navštěvované místo českoleských hvozdů a to k prameni řeky Radbuzy. Oproti nedávné minulosti byly na přístupové cesty instalovány směrové tabule, takže zdoluhavé hledání pramene tím pro neznalé odpadlo. Otázkou je zda to bude ku prospěchu tohoto krásného odpočinkového místa nebo zda převáží negativní jevy, spojené se zvýšenou návštěvností různých lidí, z nichž ne všichni ctí krásnou a čistou přírodu... Naším přibližovadlem jsme se dopravili na místo zaniklé, či spíše zboře-

né, vísky Liščí domky, která se nachází na nejvyšším bodě cesty z Pivoně do Závisti (750 m nad mořem) a zde vozidlo odstavili. Obrátili jsme se k nejbližšímu vstupu do lesa, trochu skrytého bujnou zelení a pomalu se vydali po široké lesní cestě směrem na západ. Lesní cesta byla „štetovaná,“ a to je docela vzácnost, protože tento způsob budování cest je velmi pracný. Jedná se o to, že celé těleso cesty je poskládáno z placatých kamenů tzv. „na stojato,“ jeden vedle druhého, takže se jezdilo po hranách těchto kamenů a cesta dlouho vydržela. Asi po sto metrech se cesta stočila doleva, aby přešla v mělkou „úvozovou“ cestu, která se opět stočila zpět do původního směru a byla stále lemována červenou turistickou značkou. Po zhruba dalších sto metrech chůze v tomto mělkém úvoze jsme došli k poměrně nenápadnému rozcestí a na něm nás směrovka neomylně navedla do

„na stojato,“ jeden vedle druhého, takže se jezdilo po hranách těchto kamenů a cesta dlouho vydržela. Asi po sto metrech se cesta stočila doleva, aby přešla v mělkou „úvozovou“ cestu, která se opět stočila zpět do původního směru a byla stále lemována červenou turistickou značkou. Po zhruba dalších sto metrech chůze v tomto mělkém úvoze jsme došli k poměrně nenápadnému rozcestí a na něm nás směrovka neomylně navedla do

odbočky vpravo. Tou jsme pokračovali asi dalších sto metrů, aby nás na jejím konci a na kon-

ci tohoto lesa, čekala travou porostlá cesta, kde nás další směrovka poslala doprava. Vyšli jsme z lesa a dali se touto travnatou cestou mezi lesy dál. Za chvíli jsme viděli jednu z nejkrásnějších divoce rostoucích květin u

nás – náprstník červený. Jeho krásný vzhled je však vyvážen tím, že celá rostlina je rovněž jednou z nejjedovatějších květin u nás. Vyrábí se z ní

léky na nemoci srdce. Když se na tuto rostlinu podíváme zblízka, musíme jen obdivovat nádhernou rozmanitost přírody... Rovněž pohled vlevo přes údolí řeky Radbuzy na protilehlé kopce až do Německa je pěkný. My jsme se s pejskem nezastavovali a pokračovali dál k našemu cíli, protože ten se přibližoval. Po dalších asi 60 metrech se cesta zaklínila mezi

dva lesní porosty a mírně zakroutila.

Mezi dvěma lesy jsme však nešli dlouho a asi po 50 metrech se před námi objevilo „světélko na konci tunelu“ a my jsme věděli, že jsme téměř u cíle své cesty. Šli jsme za tím světlem a pak už jsme stáli nad pramenem slovné řeky Radbuzy. Potěšilo nás, že zde nebyl žádný nepořádek a pozůstatky po neukázněných turistech. Že by se tady v tom odlehlém a tichém koutě českoleských hvozdů i maloměšťák či vandal sklonil před majestátností matky přírody? Můžeme v to jen doufat... Napili jsme se výborné vody z pramene, odpočali si a pak už zbyla jenom poslední společná

fotka do Dracova památníčku a pomalá cesta zpátky.

